

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 6. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Torsdag den 6. november 2014

Tidspunkt: Kl. 12.00

Sted: Vær. 2-080

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Bjarne Laustsen (S), Trine Bramsen (S), Helge Vagn Jacobsen (RV), Holger K. Nielsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Jakob Ellemann-Jensen (V) og Mette Bock (LA).

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Morten Østergaard

Formanden advarede om, at der kunne være flere spørgsmål end ellers på dagens møde, idet samlenotatet var oversendt meget sent. Det var den pæne måde at sige det på.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3343 (økonomi og finans) den 7. november 2014

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at der var arbejdet på sagerne til sidste øjeblik, så udvalget kunne få dugfriske informationer. Man ville bestræbe sig på at overholde aftaler om oversendelse af samlenotater. Der var tre sager til forhandlingsoplæg. De øvrige sager ville ministeren forelægge til orientering og slutte af med en opdatering på EU-likviditetskrav og danske realkreditobligationer, idet det havde udvalgets store interesse. Han havde ingen kommentarer til sagen om standardiserede momsangivelser, moderdatterselskabsdirektivet, klimafinansiering og direktivet om forsikringsformidling.

1. Forstærket samarbejde om afgift på finansielle transaktioner (FTT)

– *Status*

KOM (2013) 0071

Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 3)

KOM (2013) 0071 – svar på spørgsmål 1

EU-note (11) – E 33 (notat af 18/5-12 om skat på finansielle transaktioner, nye beregninger fra Kommissionen)

EU-note (12) – E 19 (Note af 19/2-13 om forstærket samarbejde vedrørende beskatning af finansielle transaktioner (FTT))

EU-note (12) – E 32 (Note af 30/4-14 om jagten på skatteindtægter)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 471 (side 874, senest behandlet i EUU 2/5-14)

Økonomi- og indenrigsministeren: Situationen er fortsat, at en gruppe EU-lande har til hensigt at indføre en skat på finansielle transaktioner (FTT) inden for rammerne af et forstærket samarbejde. Økofin skal i morgen gennemføre en statusdrøftelse af sagen. Det er fortsat uklart, hvilken form for FTT der eventuelt vil kunne opnå endelig enighed om.

De deltagende lande fremsatte i forbindelse med Økofin i maj en fælles erklæring. Den siger bl.a., at en FTT i de deltagende lande skal indføres trinvis og først omfatte aktier og nogle derivater (det vil sige finansielle instrumenter, hvis værdi afhænger af et andet værdipapir, f.eks. en aktie). Erklæringen siger, at dette første trin skal være gennemført i de deltagende lande senest den 1. januar 2016. Udmøntningen af denne erklæring udestår. Et centralt spørgsmål er, hvilke principper afgiften skal bygge på. Det har betydning for, hvordan afgiften kan påvirke de lande, der ikke deltager. Derudover er der selvfølgelig principperne for fordeling af et provenu fra afgiften, som landene også drøfter.

I forhold til hvilke principper afgiften skal bygge på, er der udstedelsesprincippet, som betyder, at transaktioner med finansielle aktiver udstedt i et FTT-land som udgangspunkt er omfattet af beskatning. Etableringsprincippet betyder ifølge forslaget, at finansielle institutioner uden for FTT-landene anses som etableret i et FTT-land, når de handler med finansielle institutioner i et FTT-land, og derfor skal betale afgift til dette FTT-land. Rådets Juridiske Tjeneste vurderer, at denne del af etableringsprincippet ikke er i overensstemmelse med EU-traktaten. Vi lægger fra dansk side fortsat vægt på, at der tages højde for ikkedeltagende medlemslandes interesser i arbejdet med FTT'en.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om regeringen havde et overblik over, hvilke statsfinansielle og samfundsøkonomiske omkostninger et forstærket samarbejde vil have for lande, der ikke deltager. I samlenotatet blev det gentaget, at regeringen ingen ideologiske vanskeligheder har ved FTT'en, blot bekymringer af økonomisk og praktisk karakter. Kunne ministeren forklare, hvad det betød – eller kunne man måske vælge en anden terminologi?

Nikolaj Villumsen syntes, at finansskatten var en god idé, idet den kan begrænse spekulation, afværge finanskriser og give en masse penge til klimaomstilling, jobskabelse og udviklingsbistand. Enhedslisten så gerne, at Danmark deltog konstruktivt i skattens tilblivelse. Regeringen mente, at dens holdning var velkendt, men den model, man var ved at bygge op, kunne han ikke få til at stemme overens med regeringens frygt for konsekvenserne ved Danmarks tiltræden. Nu så det ud til at blive lavet på så smart en måde, at en aktie bliver beskattet, uanset hvor den bliver handlet. Hvad gik regeringens modstand på, når det blev indrettet på en måde, så man ikke kommer til at miste arbejdspladser?

Holger K. Nielsen kendte udmærket den formulering, som Jakob Ellemann-Jensen henviste til, og mente, at regeringen burde gå mere konstruktivt ind i sagen. Skatten vil få konsekvenser, uanset om Danmark deltager eller ej – hvor omfattende de bliver, afhænger af de principper, der kommer til at gælde for FTT'en. Danmark - og også Det Radikales Venstre - har altid lagt stor vægt på at sidde med ved bordet. Det gør man bedst ved at erklære sig positivt indstillet. Man kan fremføre betingelser, der skal opfyldes, men det

med bare at sætte sig uden for med armene over kors mente han ikke var så klogt. Var det muligt at få en skriftligt oversigt over de forskellige landes forhandlingspositioner?

Økonomi- og indenrigsministeren syntes ikke, at der var grund til at bruge tid på at bekræfte allerede fremførte holdninger. Regeringen mente stadig, at dens indvendinger var af praktisk karakter. Landene bag ønsket om et forstærket samarbejde var stadig uklare omkring, hvad skatten kom til at gå ud på, på trods af at samarbejdet skulle træde i kraft den 1. januar 2016. Det var problematisk, at en hel del lande kommer til at stå udenfor. Man har forsøgt at overkomme det problem med et etableringsprincip, men Rådets Juridiske Tjeneste havde sagt, at det ikke var i overensstemmelse med traktaten. De sparsomme overvejelser om løsninger syntes altså at stride mod de grundlæggende beslutninger om, hvem der udskriver skatter i landene. Det ville overraske ministeren, hvis det var blevet Enhedslistens synspunkt, at man skal kunne udskrive skatter i andre lande, hvilket kunne blive konsekvensen af etableringsprincippet. Det var i hvert fald ikke regeringens holdning.

Ministeren kunne berolige Holger K. Nielsen med, at regeringen bestemt ikke var passiv, men naturligvis deltog i diskussionen for at sikre, at man forholder sig til problemet med, at nogle lande vil være med og andre ikke.

Holger K. Nielsen var med på, at regeringen var aktiv i sagen, men pointerede, at hvis man bliver betragtet som et land, der fra start er meget imod et samarbejde, bliver indflydelsen betydeligt mindre. Man bør gå ind og arbejde konstruktivt for at få indflydelse. Sådan var det i alle former for politik, og det var en tilgang, Det Radikale Venstre havde hyllet i mange sammenhænge.

Nikolaj Villumsen sagde, at Enhedslisten var uenig med regeringen. Det er ærgerligt at fravælge, at der kan komme milliarder ind. Man kunne diskutere, hvordan man bedst indretter det, men et problem var jo, at alle ikke var med, og et andet var, hvor de penge, man indkræver, ender henne. De diskussioner kunne man påvirke, hvis man selv gik med i forhandlingerne.

Økonomi- og indenrigsministeren mente, at Holger K. Nielsen glemte at sige, at man med sikkerhed ved, at også EU-lande kommer til at stå udenfor. Det gav de praktiske problemer, som man forsøgte at løse med principper, som Rådet mener er i uoverensstemmelse med traktaten. Opgaven måtte være at sørge for ikke at lægge bånd på andre.

Ministeren gav Nikolaj Villumsen ret i, at Enhedslisten og regeringen ikke så ens på sagen – det havde han heller ikke forestillet sig.

Holger K. Nielsen ville gerne have bekræftet, at der var en uenighed mellem Kommissionens Juridiske Tjeneste og Rådets Juridiske Tjeneste, og at det altså ikke stod mejslet i granit, at samarbejdet ikke kan lade sig gøre juridisk set.

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at det for så vidt var rigtigt, men at det vel var naturligt, at det rejste visse traktatmæssige problemstillinger at udskrive skatter i andre lande.

2. Standardiserede momsafgivelser

– *Orienterende debat*

KOM (2013) 0721

Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 10)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (13) – bilag 118 (side 177, senest behandlet i EUU 8/11-13)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

3. Moder/datterselskabsdirektivet

– *Politisk aftale*

KOM (2013) 0814

Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 16)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 576 (side 1121, senest behandlet i EUU 19/6-14)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

FO 4. Betalingstjenestedirektivet og forordning om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner

– *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (Økofin) den 7. november 2014, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2013) 0547, KOM (2013) 0550

Rådsmøde 3343 – bilag 2 (samlenotat side 3)

EU-note (13) – E 17 (note af 14/3-14 om nye forslag påvirker Dankortet)

Økonomi- og indenrigsministeren: Forslaget til revideret direktiv om betalingstjenester skal ses i lyset af de seneste års udvikling med stigende anvendelse af kort, internet og smartphones til at foretage betalinger. Direktivet stiller skrappe krav til de virksomheder, som udbyder betalingstjenester. Kravene vedrører gennemsigtighed om f.eks. priser og gebyrer samt sikkerhed ved brug af betalingstjenester og udvikling af nye tjenester. Der er mange eksempler på betalingstjenester - nye eksempler er MobilePay og Swipp.

Direktivet indfører regulering af udbydere af tredjepartsbetalingstjenester. Det er tjenester, der opererer mellem betalingsmodtageren og betalers konto. Disse tjenester kan – mod forudgående tilladelse – f.eks. tilgå en brugers netbank. Ifølge kompromisforslaget skal banktilsynsmyndigheden EBA fastlægge standarder, med henblik på at sikkerheden i situationer, hvor brugeren har udleveret sine brugeroplysninger til tredjepartsbetalingstjeneste, er i top. Standarderne skal f.eks. forhindre uautoriserede betalinger i en brugers netbank. Direktivet skal gøre det nemmere for nye aktører at komme ind på markedet for betalingstjenester. Eksisterende aktører skal derfor tillade nye aktører adgang til eksisterende betalingssystemer, f.eks. adgang til de IT-systemer, som benyttes for betalingskort.

Forordningen om interbankgebyrer skal skabe lige vilkår for alle aktører på kortmarkedet. Aktører er f.eks. kortudstedere, såsom et pengeinstitut eller kortindløser – det vil sige, den virksomhed (eksempelvis Nets), som sikrer, at betalingsmodtager får sine penge ved en kortbetaling - og kortselskaber, dvs. den virksomhed, som ejer rettighederne til et kort (i Nets tilfælde eksempelvis Dankortet).

Kommissionen vurderer, at der er behov for regulering på området, fordi konkurrencen i markedet for interbankgebyrer ikke i sig selv har ført til, at gebyrerne svarer til omkostningerne. Forordningen fastsætter lofter over interbankgebyrer for betalingskort, og de såkaldte tillægsgebyrer for betalingskort forbydes. Det betyder, at en forretning ikke kan opkræve eller overvælte et gebyr for betaling med betalingskort. Et interbankgebyr er et gebyr, der betales af kortindløser (f.eks. Nets) til kortudsteder (eksempelvis en bank), for at kortudsteder kan få dækket sine omkostninger ved udstedelse og brug af kortet. Kommissionen foreslog et loft på 0,2 pct. af transaktionens værdi for debetkort (f.eks. Dankortet) og 0,3 pct. for kreditkort (som eksempelvis MasterCard).

Kompromisforslaget fastholder lofternes størrelse, men der er på dansk foranledning lagt op til større fleksibilitet for landene til at tilpasse reguleringen af interbankgebyrer efter de nationale forhold. Kompromisforslaget giver således mulighed for, at landene kan vælge at indføre et fast gebyr pr. transaktion, så længe dette samlet set for et debetkort for alle brugere af kortet for 1 år er under et vægtet gennemsnit på 0,2 pct. Det er vurderingen, at kompromisforslaget tilgodeser hensynet til Dankortet.

Der indføres også bestemmelser om co-badging, dvs. når et betalingskort indeholder flere kort (f.eks. Visa/Dankort). Ifølge kompromisforslaget vil forretninger have mulighed for at forudindstille kortterminaler til at vælge det billigste betalingskort, når en forbruger betaler med et co-badged betalingskort, f.eks. Dankortet, når der betales med Visa/Dankort. Ifølge Kommissionens forslag skulle forbrugeren foretage det valg ved hver transaktion, men det får man nu med kompromisforslaget mulighed for at forudindstille. I modsætning til Kommissionens forslag indeholder kompromisforslaget ikke et krav om en juridisk adskillelse mellem kortselskaber og de selskaber, som står for gennemførelsen af en transaktion (f.eks. Nets), men alene krav om en organisatorisk adskillelse.

FO Når det gælder direktiver om betalingstjenester, lægger regeringen vægt på, at tredjepartsbetalingstjenesteudbydere aktiviteter foregår på en måde, hvor betalingssystemerne fortsat er sikre og betalernes oplysninger er sikret mod misbrug. Når det gælder forordningen om interbankgebyrer, har regeringen arbejdet for, at effektive og velfungerende nationale betalingskort, som f.eks. Dankortet, undtages fra forordningen. Der har dog ikke i forhandlingerne været opbakning til en egentlig undtagelse for den type betalingskort. Regeringen har derfor arbejdet for større fleksibilitet i forhold til bestemmelserne om loft over interbankgebyrer, adskillelse af betalingskortkortselskab og processingselskab og om co-badgede betalingskort. Regeringen kan støtte kompromisforslaget, under forudsætning af at de nuværende bestemmelser om fleksibilitet for landene opretholdes.

Forslagene vil have nogle konsekvenser for den nuværende dankortmodel, men det er vurderingen, at kompromisforslaget betyder, at Dankortet kan videreføres til gavn for forbrugerne, idet der vil være behov for nogle ændringer af den danske regulering af dankortet, herunder i abonnementsmodellen. Abonnementsmodellen for Dankortet indebærer, at forretningerne betaler et årligt abonnement beregnet ud fra omkostningerne ved dankortsystemet. Abonnementssatsen afhænger af, hvor mange transaktioner der gennemføres i den pågældende forretning.

Regeringen lægger afgørende vægt på, at landene opnår den nødvendige fleksibilitet til at tilpasse lofterne over interbankgebyrer til nationale betalingskortsystemer. Det vurderes at være tilfældet i kompromisforslaget.

Regeringen lægger også afgørende vægt på, at det seneste kompromisforslag opretholdes, så forretninger har mulighed for at forudindstille kortterminaler til at vælge det billigste betalingskort, når der anvendes co-badged betalingskort som Visa/Dankort.

Regeringen lægger endelig afgørende vægt på, at det seneste kompromisforslag vedrørende adskillelse af kortselskab og processingselskab opretholdes, så der er tale om en organisatorisk og ikke juridisk adskillelse.

Jeg beder om udvalgets tilslutning til, at regeringen kan støtte kompromisforslaget om betalingstjenestedirektivet og forordningen om interbankgebyrer.

Jakob Ellemann-Jensen kunne tilslutte sig direktivets formål: mere konkurrence, gode betalingsmuligheder for forbrugerne og for, at de erhvervsdrivende kan kratte penge ind. Dertil kommer, at det er godt at følge med udviklingen inden for alternative betalingstjenester. Dog har man i form af Dankortet allerede et velfungerende og billigt system i Danmark. I Europa-Parlamentet var det lykkedes for en alliance af tidligere medlemmer, Emilie Turunen og Anne E. Jensen, at få Parlamentet til at undtage de nationale debetkort. Det var ikke lykkedes i Rådet. Hvorfor? Og hvilke økonomiske konsekvenser ville de ændringer, som ministeren skitserede, få for Dankortet, de erhvervsdrivende og forbrugerne? Venstre lagde afgørende vægt på, at Dankortet fortsat kan eksistere som det gode betalingsmiddel, det er.

Mette Bock sagde, at Liberal Alliance ikke kunne støtte forhandlingsoplægget. I hørings-svarene kunne man se, at der var en del skepsis på trods af de gode intentioner om at skabe mere konkurrence og bedre forbrugerpriser. Men var det reelt det, der ville komme til at ske? Det, de danske parlamentarikere fik forhandlet igennem, var flot, og det var ærgerligt, at det ikke gik igennem i andet led. Hvorfor arbejdede den danske regering ikke videre for at fritage Dankortet?

Nikolaj Villumsen meddelte, at Enhedslisten ikke kunne støtte forhandlingsoplægget, idet partiet frygtede for Dankortets fremtid.

Holger K. Nielsen understregede, at vælgerne går meget op i, hvordan det går det Dankort, som mange af dem er så tilfredse med. Kunne ministeren uddybe, om kompromisforslaget giver sikkerhed for, at man fra dansk side kan fastholde det nuværende system.

Økonomi- og indenrigsministerens hovedbudskab var, at kompromisforslaget gør, at man kan udnytte fleksibiliteten til at sikre Dankortet og udviklingen af dette til gavn for forbrugerne. Der kan være tilpasninger, men grundlæggende var det vigtigt at sikre den model, som Danmark er glad for. Der havde ikke været stemning for at undtage nationale debetkort, og fra dansk side har man også en interesse i at sikre ordnede forhold for tredjeparts betalingstjenester osv.

Til Holger K. Nielsen sagde ministeren, at regeringen kan støtte forslaget, fordi det giver større fleksibilitet i forhold til loftet over interbankgebyrer. Man får mulighed for at lave et gebyr for det samlede antal transaktioner frem for et gebyr ved hver transaktion. Man kan opretholde Dankortet, som man kender det, og udvikle det, og forbrugere kan trøste sig ved, at der er loft over, hvad gebyrer samlet set kan løbe op i. Det var også vigtigt med den organisatoriske adskillelse mellem kortselskab og processingsselskab og cobadgebetalingskort. Man får mulighed for at forudindstille kortterminalerne, så Visa/Dankortbrugerne ikke hver gang skal tage stilling til, om de vil betale med det ene eller det andet, men aktivt skal vælge deres Visakort til, hvis de ønsker at bruge det frem for den billigere dankortløsning.

Vurderingen var, at kompromisforslaget betød, at man kan videreføre Dankortet, men at det kræver nogle ændringer af den danske regulering af kortet – herunder abonnementsmodellen. Det ville man tage initiativ til, når sagen var landet. Ministeren understregede, at der havde været bred politisk enighed om Dankortet i mange år, og regeringen var glad for at have opnået den fleksibilitet, der gør, at man kan udvikle det. Derudover fandt ministeren det fornuftigt med ordnede forhold og konkurrence til glæde for forbrugerne, når bare der var den fornødne fleksibilitet til velfungerende nationale modeller. Det løste kompromisforslaget. Det var rigtigt, at der havde været gjort store bestræbelser fra danske parlamentarikere for en undtagelse, men regeringen mente, at den løsning, man havde landet, gav den fornødne fleksibilitet.

Jakob Ellemann-Jensen havde forstået på erhvervs- og vækstministeren på et samråd dagen inden, at regeringen var parat til at ændre på den nuværende dankortaftale – den mellem bankerne, Nets og detailhandelen - for at sikre Dankortets fremtid på de vilkår, man kender. Var det en forudsætning for Dankortets fortsatte eksistens? Forudsætningen for, at Venstre bakkede op om forhandlingsoplægget, var, at Dankortet kunne eksistere i sin nuværende form – også på sigt. Hvis det krævede, at der skulle indgås en aftale mellem tre parter - hvoraf ministeren ikke var en af dem - begyndte det at se lidt sort ud. Det fremgik tydeligt af Europa-Parlamentets førstebehandling, at ændringsforslaget var gået igennem: "Articles 6 and 7 shall not apply to domestic debit card schemes that operate with an average interchange fee or net compensation model which is verifiably below the threshold value in articles 3 and 4". Man havde altså fået noget igennem i Parlamentet, men hvad var grunden til, at man ikke kunne få det igennem i Rådet.

Formanden spurgte til ministerens vurdering af prisen på en korttransaktion fremover, når flere kort bliver mere konkurrencedygtige i forhold til Dankortet. Havde man lavet et estimat over det? Det forekom centralt i forhold til ønsket om at sikre Dankortet på længere sigt.

Økonomi- og indenrigsministeren gentog, at det navnlig var abonnementsmodellen, der skulle ændres. Det var jo et reguleret område og formidlet af staten ved den daværende erhvervsminister. Det var selvfølgelig centralt for Danmark, hvad det vil komme til at betyde for forbrugeren, men man mente altså, at fleksibiliteten vil gøre, at man kan udvikle Dankortet også i de kommende år, og at det vil blive ved med at være en god og billig måde at betale på. Regeringens vurdering var godt hjulpet på vej af Nets, der netop mener, at fleksibiliteten giver ganske betragtelig luft mellem loft og transaktionspris på Dankortet. Man måtte også huske på, at masser af danskere bruger andre typer betalingskort, og det kommer dem til glæde og gavn, hvis reguleringen om interbankgebyrer betyder, at de slipper billigere, når de betaler med f.eks. MasterCard.

Formanden ville gerne have en nærmere redegørelse for, hvilke oplysninger fra Nets eller andre, ministeren byggede sin vurdering på. En ting var at have en mavefornemmelse, en anden var de konkrete beregninger på, hvad den øgede konkurrence, som ministeren understregede var hele formålet med øvelsen, kom til at betyde.

Økonomi- og indenrigsministeren præciserede, at den afgørende fleksibilitet handlede om, man skal tage en pris pr. transaktion, eller om det skal være pr. den samlede mængde transaktioner med et loft på 0,2 pct. Dankortets ejer, Nets, sagde, at man ikke var i nærheden af det loft. Man kunne ikke lave en beregning på, hvorvidt et antal transaktioner om 10-20 år vil komme til at få en konsekvens for forbrugerne, men regeringen var betrygget af, at Nets sagde, at fleksibiliteten gør, at Dankortet kan fortsætte, som man kender det – dog med nogle ændringer i abonnementsmodellen, som handler om forbindelsen til detailhandlen. Dankortet er så populært, fordi det er en billig måde at betale på, og der var altså ikke grund til at frygte øget konkurrence.

Bjarne Laustsen mente, at mange var begejstrede for det europæiske – ikke mindst ministeren var en stor europæer. Dog bekymrede det danskerne, at EU vil spænde ben for noget, der fungerer, såsom realkredit og Dankortet. Hvis det danske banksystem ikke fungerede ligesom i en række andre europæiske lande, ville man kunne forstå det. Men det var ikke tilfældet. Selv havde han ikke været helt enig i liberaliseringen af realkredit, men finanskrisen havde dokumenteret, at den fungerer. Der var masser af andre ting at tage fat på fra EU' side, og ingen forhindrede i øvrigt andre udbydere af debetkort i at være til stede på det danske marked.

Jakob Ellemann-Jensen ville undlade at kommentere Bjarne Laustsens udtalelse, selv om det var fristende. Generelt støtter Venstre en øget konkurrence på næsten alle områder, fordi det gavner danskerne i sidste ende. Venstre støttede ministerens forhandlingsoplæg, forudsat at Dankortet ikke bliver dyrere for forbrugerne eller for detailhandelen.

Økonomi- og indenrigsministeren takkede for Venstres tilslutning. Han gentog, at det var regeringens opfattelse, at den havde skaffet den fornødne fleksibilitet til at kunne bevare og videreudvikle Dankortet. Der ville også komme øget konkurrence mellem udbydere af debetkort og en god regulering for aktører på området og ikke mindst for nye tredjeparts betalingstjenester. Det måtte da være et fremskridt. Regeringen kunne dog ikke give garantier for, hvad der ville ske ude i fremtiden, men syntes, at der var tale om et godt kompromisforslag.

Ministeren takkede Bjarne Laustsen tak for de pæne ord, om end han ikke vidste, om han fortjente at blive kaldt en stor europæer. Ministeren syntes, at den vanlige nordjyske optimisme hos Bjarne Laustsen svigtede lidt. Det var ved hårdt arbejde lykkedes at få anerkendt det danske realkreditsystem - også på et tidspunkt hvor realkreditfinansiering var en kriseudløsende faktor. Han antog, at det var i fælles interesse at sikre, at banker er bedre kapitaliserede, så de har større modstandskraft ved eventuelle nye kriser. Alle tiltag er led i at tage bestik af den finansielle krise og forebygge nye. At man fra dansk side samtidig var i stand til at sikre de særegne danske modeller – uanset om det var realkredit eller Dankortet – syntes ministeren vidnede om et godt samarbejde. Fælles regulering og kapitalkrav til bankerne var en fordel, og det var afgørende for den danske model, at man fik en god likviditetsvurdering af realkreditobligationer. Tilsvarende var det til fordel for danskerne, at der var styr på kreditkortområdet, særlig når den tilkæmpede fleksibilitet gør, at Dankortet kan bevares og udbygges. Man kan altså nå vigtige mål om at sikre så lave priser for forbrugerne som muligt på deres betalingskort og finansiell stabilitet gennem skærpet regulering af bankerne og tilmed på en måde, der gør det muligt at opretholde de ting, der er særligt danske. Det skulle man da glæde sig over.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten og Liberal Alliance stemte imod. Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti var ikke til stede, men ville blive spurgt.

5. Rådskonklusioner vedr. EU-statistikken

- *Udkast til rådskonklusioner*
Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 18)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

Udg. 6. Opfølgning på Det Europæiske Råd d. 23.-24. oktober 2014

- *Udveksling af synspunkter*
- *Punktet var udgået.*

7. Klimafinansiering

- *Udkast til rådskonklusioner*
Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 22)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

8. Evaluering af det styrkede tilsynssamarbejde i EU28 (EBA mv.)

- *Udkast til rådskonklusioner med henblik på vedtagelse uden drøftelse*
KOM (2014) 0508, KOM (2014) 0509
Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 25)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

FO 9. Kreditinstitutters bidrag til afviklingsfonde

- *Tidlig forelæggelse*
Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 28)
Udvalgsmødereferat:
EUU alm. del (14) – bilag 61 (side 10, senest behandlet i EUU
9/10-14)

Økonomi- og indenrigsministeren: Der skal fastsættes regler for kreditinstitutternes bidrag til de nye afviklingsfonde. Det gælder bidragene til de nationale fonde, som følger af direktivet for alle 28 EU-lande (BRRD), og det gælder bidragene til den fælles fond for landene i det styrkede banksamarbejde, som følger af afviklingsforordningen (SRM).

Kommissionen har fremlagt de konkrete forslag. Hovedparten af reglerne er udstedt i en delegeret retsakt for alle EU28-lande. De nødvendige præciseringer for bidragene til den fælles fond følger af Kommissionens forslag til Rådets implementerende retsakt, der skal forhandles mellem landene (ikke Parlamentet) før den vedtages. Konstruktionen med to

retsakter er udviklet, men er valgt for at sikre, at reglerne for bidrag bliver stort set de samme og understøtter lige konkurrencevilkår inden for og uden for banksamarbejdet.

FO Jeg vil bede udvalget om mandat på denne sag. Det skyldes, at den delegerede retsakt er mere detaljeret end oprindeligt forventet, og at vi fra dansk side har særlig fokus på vilkårene for realkreditinstitutterne, som skal bidrage til en afviklingsfond, uanset om vi deltager i banksamarbejdet eller ej.

Hovedmodellen er, at et institut betaler bidrag på basis af dets andel af de samlede passiver (indlån, gæld osv. fraregnet egenkapital og indskud dækket af indskydergaranti), men for alle institutter. Denne base ganges med en risikjustering på mellem 0,8 og 1,5, afhængigt af hvordan det enkelte institut rangerer på en række sammenvejede risikofaktorer, f.eks. instituttets gearing, likviditet, kapital, andel af de samlede indlån m.v.

Et institut, som er mere risikabelt, vil derfor betale et højere bidrag end et mindre risikabelt institut. Bidragene vil blive genberegnet hvert år. For små banker vil der være en simplere model med lavere, faste gebyrer. Der vil være en skala med seks trin afhængigt af bankens størrelse. Ca. 70 pct. af de danske pengeinstitutter (63 ud af 89) ventes at skulle bidrage efter denne model. Dertil kommer det væsentlige for Danmark, at der tages hensyn til realkreditinstitutternes særlige forhold. Der introduceres en specifik rabat på disses bidrag på 50 pct. af det bidrag, de ellers skulle have betalt efter hovedmodellen. Det er en god løsning. Regeringen er derfor tilfreds med den delegerede retsakt. Branchen er så vidt muligt blevet informeret om disse konsultationer og er bekendt med modellen.

Kommissionens forslag til Rådets implementerende retsakt tilføjer praktiske forhold om den fælles afviklingsinstans' opkrævning af bidrag osv.

Forslaget til den implementerende retsakt har bl.a. en overgangsordning for bidragsbetalinger til den fælles fond på 8 år. Overgangen fra nationale fonde til en fælles fond for lande i banksamarbejdet indebærer nemlig, at nogle landes banker kommer til at bidrage mere og andre mindre, end de skulle have bidraget til den nationale fond. Det foreslås at indfase denne tilpasning gradvis i overgangsperioden. Det ventes at være hoveddiskussionen i de kommende forhandlinger i Rådet.

Formanden var sikker på, at udvalget delte ministerens glæde over, at der var fundet en løsning for den danske realkredit.

Jakob Ellemann-Jensen fandt det rimeligt, at en begrænset mulighed for at gøre brug af fonde medførte et mindre bidrag. Kunne ministeren sige noget om, hvad der vil ske med en national fond, hvis den først indtræder i bankunionen på et senere tidspunkt?

Mette Bock fandt det urimeligt, at EU skal blande sig i det danske realkreditsystem og kunne ikke støtte forhandlingsoplægget. Var en tilslutning til forslaget en forudsætning

for, at man kunne få lov til at bevare det danske realkreditsystem? Og hvor stor en økonomisk belastning forventede man at det vil være for realkreditinstitutterne.

Nikolaj Villumsen spurgte, hvorfor der ikke havde været afholdt en høring.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede Nikolaj Villumsen, at retsaken havde været i høring, men at der ingen bemærkninger havde været til den. Han bekræftede over for Jakob Ellemann-Jensen, at det vil være hensigtsmæssigt at gå ind i den fælles fond, hvis man træder ind i bankunionen på et senere tidspunkt, men at det ikke var en pligt. Ministeren var overrasket over Liberal Alliances holdning, fordi det ingen betydning har for muligheden for at have realkreditinstitutioner i Danmark, men for bankernes mulighed for at leve op til kapitalkravene. De muligheder var gode. Det havde også betydning for realkreditinstitutioner, når de er med i afviklingsfonden, at deres bidrag er afstemt med de muligheder, de har. Det var derfor regeringens opfattelse, at der var tale om en god løsning for dansk realkredit, og ved hjælp af bearbejde og manges bidrag var det lykkedes at få skabt en god forståelse for, at det danske realkreditsystem er et bidrag til den finansielle stabilitet i Danmark. Det skulle der tages hensyn til det i reguleringen. Det var en god model, der forelå, og ministeren håbede, at Liberal Alliance ville genoverveje at tiltræde mandatet.

Nikolaj Villumsen syntes, det var positivt, hvis kreditinstitutter og banker i fremtiden er med til at betale for bankkrak. Enhedslisten frygtede dog, at de fonde, man opretter, kommer til være for små, og at de løber tør ved en ny krise. Og så vil det være skatteborgerne, der står i næste række. Enhedslisten stemte derfor imod forhandlingsoplægget.

Økonomi- og indenrigsministeren understregede over for Nikolaj Villumsen, at det nye og centrale var bail-in-muligheden på op til 8 pct. Regeringen havde i øvrigt ikke taget stilling til bankunionen endnu. Når andre var fortalere for bankunionen, var det bl.a. et forsøg på at være en del af en sammenslutning, der giver en større samlet fond. Det adskilte sig fra, hvad man havde set tidligere. Der var selvfølgelig ikke nogen videnskabelig afgrænsning af, hvad det rigtige var, men ministeren fandt dog den forskel med en bail-in ganske substantiel.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Liberal Alliance og Enhedslisten var imod. Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti var ikke til stede og ville blive spurgt.

10. Revision af direktiv om forsikringsformidling (IMD)

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (Økofin) den 7. november 2014, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2012) 0360

Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 33)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

FO 11. Forordning vedr. rapportering og gennemsigtighed for værdipapirfinansieringstransaktioner

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (Økofin) den 7. november, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2014) 0040

Rådsmøde 3343 – bilag 1 (samlenotat side 41)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen har fremsat forslag vedrørende såkaldte værdipapirfinansieringstransaktioner. Sagen er ikke på det kommende Økofin, men der ventes snarlig enighed på teknisk niveau.

Forslaget har til formål at øge gennemsigtigheden med værdipapirfinansieringstransaktioner. Forslaget skal også imødegå risikoen for, at den skærpede finansielle regulering af det almindelige banksystem betyder, at nogle aktiviteter flytter over i andre og mindre regulerede dele af det finansielle system.

Værdipapirfinansieringstransaktioner er f.eks. såkaldte genkøbstransaktioner og værdipapirlån. En genkøbstransaktion er en transaktion, hvor en part sælger et værdipapir til en anden part, og hvor der ved aftalens indgåelse aftales en genkøbspris og en genkøbsdato. Værdipapirudlån er en transaktion, hvor en part låner et aktiv til en anden part, med aftale om at vedkommende returnerer et tilsvarende aktiv på et aftalt tidspunkt i fremtiden. Det er kendetegnende for sådanne transaktioner, at værdipapirer bruges som sikkerhed for finansiering.

Forslaget fastlægger et nyt krav om, at parter i sådanne transaktioner skal rapportere oplysninger til transaktionsregistre. Dette krav gælder med nogle undtagelser alle parter, f.eks. kreditinstitutter og pengemarkeds-, kapital- og hedgefonde samt ikkefinansielle virksomheder. Kravet skal sikre en øget gennemsigtighed.

Forslaget stiller desuden krav om samtykke fra modparten i de tilfælde, hvor finansielle instrumenter bliver genanvendt i en anden transaktion med værdipapirer, når de er modtaget som sikkerhed. Formålet er at sikre, at et enkelt værdipapir ikke er lagt til sikkerhed flere steder i det finansielle system, uden at de relevante modparter er bevidste herom. Transaktionsregistre og de indberettede oplysninger vil være tilgængelige for myndighederne. Oplysningerne vil skulle offentliggøres i en overordnet form, som ikke identificerer de enkelte parter i en transaktion.

Kompromisforslaget fastholder generelt Kommissionens forslag, men med enkelte ændringer. Kommissionens forslag gav Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, hvor Kommissionen fik ganske vide beføjelser til at tilføje nye værdipapirfinansieringstransaktioner til listen over omfattede transaktioner. Denne mulighed er udgået i kompromisforslaget, som fastlægger en mere præcis definition af værdipapirfinansieringstransaktioner. Kompromisforslaget indfører derudover valgfrihed mellem administrative og strafferetlige sanktioner ved brud på forordningen.

FO Regeringen støtter generelt kompromisforslaget. Det vil kunne øge gennemsigtigheden med transaktioner værdipapirer og aktiviteter både i og uden for det almindelige banksystem. Der bør være en passende balance mellem kravene om rapportering og de administrative byrder for parter i sådanne transaktioner. Det hensyn vurderes at være imødekommet.

Regeringen lægger afgørende vægt på, at valgfriheden mellem administrative sanktioner og strafferetlige sanktioner fastholdes

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at Venstre støttede forhandlingsoplægget.

Mette Bock henviste til Finansrådets hørings svar. Finansrådet støtter tiltag, der kan styrke den finansielle stabilitet, men mente ikke, at det var tilfældet med forslaget. Mette Bock syntes, det var et godt argument, at det vil være hensigtsmæssigt at vurdere effekten af allerede vedtagne og kommende regulering frem for at foretage yderligere regulering. Liberal Alliance kunne ikke støtte forhandlingsoplægget.

Økonomi- og indenrigsministeren undrede sig over, at Liberal Alliance ikke kunne tilslutte sig mandatet i sagen. Det handlede om at skabe gennemsigtighed, og det var svært at argumentere imod øget gennemsigtighed og det at sikre, at værdipapirer ikke står som sikkerhed i flere forskellige aktiver på samme tid. Det måtte da bidrage til den finansielle stabilitet.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Liberal Alliance var imod det. Enhedslisten ville vende tilbage med en stillingtagen. Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti ville blive spurgt.

12. Forslag til ændringsbudget seks til EU's 2014-budget

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0649

Rådsmøde 3343 – bilag 1 (sammenotat side 48)

Økonomi- og indenrigsministeren: Lad mig begynde med at gøre opmærksom på, at finansministeren kommer her i udvalget i morgen, hvor han vil tage forhandlingsmandat på forslaget til ændringsbudget seks, som handler om den tekniske revision af medlemsstaternes EU-bidrag. Ved samme lejlighed vil han forklare detaljerne.

Kommissionens forslag til ændringsbudget seks vedrører primært en opjustering af Kommissionens skøn for medlemsstaternes toldbidrag og en teknisk korrektion af medlemslandenes BNI- og momsbidrag til EU. Lidt forenklet er konsekvensen af dette, at en række medlemslande isoleret set skal betale mere til EU, mens andre skal betale mindre. Holland og Storbritannien skal f.eks. betale mere, mens Danmark skal betale mindre. Landenes endelige EU-bidrag afhænger dog af en lang række forhold, herunder en række andre ændringsbudgetter i 2014, som endnu ikke er vedtaget. Det er vist ikke nogen hemmelighed, at særlig Storbritannien har været utilfreds med både beløbet og timingen i sin tilbagebetaling, og derfor har særlig Storbritannien ønsket punktet sat på dagsordenen.

Regeringen kan støtte Kommissionens forslag, fordi der er tale om en teknisk øvelse, hvor medlemslandenes EU-bidrag justeres i henhold til de gældende regler. Regeringen har en vis forståelse for, at de medlemslande, hvis EU-bidrag stiger markant, står i en svær situation. I forhold til processen er det ikke hensigtsmæssigt, at der med kort varsel foretages så store ændringer i medlemslandenes EU-bidrag. Derfor vil regeringen arbejde tæt sammen med andre lande om, at der igangsættes et arbejde, så udsving i medlemslandenes EU-bidrag, der skyldes tekniske justeringer, varsles så tidligt som muligt, så landene har tid til at tage højde for det i deres nationale budgetplanlægning.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte til beløbets størrelse. Var det 1 mia. kr., som omtalt i pressen, eller 2,33 mia. kr., Danmark ville få retur. Og hvornår kunne man bruge pengene? Og skulle det vedtages med kvalificeret flertal i Rådet? Det ville blive en udfordring med Storbritannien. Jakob Ellemann-Jensen var med på, at finansministeren ville komme i udvalget dagen efter, og at spørgsmålene eventuelt skulle stilles til ham.

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at alle sten skulle vendes. Det var teknisk kompliceret, og mange elementer havde overrasket medlemslandene. Forventningen var, at Kommissionen eller formandskabet ville komme på banen med tekniske forslag til, hvordan man kan finde en løsning for de særlig hårdt ramte lande. Bundlinjen var dog, at alle lande skal overholde de fælles regler. Man forventede en beslutning i sagen i forbindelse med Økofin - budget - den 14. november 2014, som hørte under finansministeren.

13. Eventuelt

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men modtog spørgsmål fra udvalget.

Jakob Ellemann-Jensen antog, at ministrene skulle drøfte sagen om Luxembourg og skattely. Ellers ville han opfordre ministeren til at tage den op. Man kunne vel hurtigt blive enige om, at det skulle undersøges, men skulle Kommissionen undersøge sig selv, vel vidende at formanden har været både stats- og finansminister i Luxembourg? Det kunne give nogle habilitetsudfordringer. Han gik ud fra, at sagen hørte under den udmærkede konkurrencekommissær, hvis integritet han ikke betvivlede, men kunne det give hende habilitetsproblemer at skulle undersøge sin egen chef?

Nikolaj Villumsen var enig i, at sagen skulle rejses på højeste sted. Han fandt det dybt bekymrende med en ny kommissionsformand, der har ledt det land, der har snydt de skattefællesskaber, som man har bygget op i Danmark og andre steder.

Holger K. Nielsen gik ud fra, at sagen ville blive taget op på rådsmødet. En ting var, hvad kommissionsformanden måtte have været med i, og hvad det måtte få af konsekvenser for ham, en anden, at man fra politisk hold bør interessere sig for sagen. Skatte-lydebatten skal have en højere prioritet i det europæiske samarbejde, og det var på tide at få en debat om Luxembourgs knap så sociale adfærd i samarbejdet. Luxembourg må forklare baggrunden, og man må finde ud af, hvad man gør fremover. Han var klar over, at der havde været en positiv udvikling, og det var vigtigt at holde fast i fremskridt - både inden for EU og inden for OECD.

Økonomi- og indenrigsministeren mente, at sagen ville komme op under drøftelserne på mødet. Fra dansk side vil man fremsætte de danske synspunkter om, at reglerne skal overholdes, og at man skal nå til bunds i sagen. Konkurrencekommissæren har en særlig plads i Kommissionen i den forstand, at vedkommende er uafhængig og træffer uafhængige afgørelser. Derfor syntes ministeren ikke, at der var grund til at betvivle, at det ville gøre sig gældende i sagen. Ministeren var enig med Holger K. Nielsen i, at det i høj grad handler om Luxembourg som nation. På det sidste økofin-møde havde det været positivt at konstatere, at der blev taget skridt til at komme bankhemmeligheden til livs - også med Luxembourgs medvirken og man opgav endda ønsket om at få lov til at afskaffe den lidt langsommere end alle andre. Det betød ikke, at der ikke kunne ske ting uden for reglerne, så derfor måtte man forlade sig på, at det meget forstærkede internationale retssamfund, som EU er, har faciliteterne til at gøre noget ved det.

Holger K. Nielsen syntes, det var positivt, at ministeren ville tage skattesnydsagen op, og gik ud fra, at sagen blev håndteret ret kontant af Kommissionen, kommissæren og af de forskellige landes regeringer. Det var i fælles interesse.

Jakob Ellemann-Jensen var enig med Holger K. Nielsen i, at substansen i sagen handler om skattely og ikke om kommissionsformanden. Han havde spurgt til konkurrencekommissærens rolle, fordi han var interesseret i at undgå en situation, hvor kommissæren saver sin egen gren over. Hvis kommissæren kom til en konklusion, der pegede på kommissionsformanden, ville konkurrencekommissæren også ryge, fordi Kommissionen er et kollegium. Alle ville vel ryge. Han opfordrede dermed til, at man foretager en uvildig undersøgelse.

Økonomi- og indenrigsministeren kunne ikke uddybe sagen yderligere, men blot sige, at regeringen interesserer sig meget for sagen og vil følge meget nøje, hvordan Kommissionen håndterer den. Hvis det gav anledning til overvejelser, kunne ministeren jo vende tilbage til udvalget i sagen.

14. Siden sidst

Økonomi- og indenrigsministeren: Som lovet vil jeg give en opdatering på EU's nye likviditetsregler og dansk realkreditobligationer. Det har været en af de vigtigste sager for regeringen og udvalget samt branchen her i løbet af det seneste år. Kommissionen vedtog de nye likviditetsregler for nogle uger siden (den 10. oktober, dvs. dagen efter vi senest mødtes her i udvalget). Den løsning med hensyn til realkreditobligationer, vi fra dansk side har arbejdet for, kom som ventet med i Kommissionens endelige delegerede retsakt. Det er meget glædeligt.

Løsningen betyder, at danske realkreditobligationer, der opfylder objektive kriterier, vil blive anerkendt som ekstremt likvide aktiver i den såkaldte level 1-kategori af aktiver. Institutterne kan holde op til 70 pct. af deres likviditetsberedskab i ekstremt likvide realkreditobligationer. Der vil alene være et begrænset haircut, således at realkreditobligationerne kan tælle med i likviditetsberedskabet med 93 pct. af deres værdi.

De danske institutter kan med de nye regler således holde stort set samme omfang af realkreditobligationer til likviditetsformål, som de gør i dag. Det betyder, at de nye likviditetsregler ikke vil sænke efterspørgselen efter danske realkreditobligationer og gøre det dyrere at låne penge til sin bolig. Jeg er meget tilfreds med, at det lykkedes.

Det bekræfter for mig, at man kommer langt med gode argumenter og en konstruktiv tilgang også i EU-samarbejdet. Det har der været klart fokus på fra start. Vi vil selvfølgelig fremsende et notat til udvalget om sagen.

Mødet sluttede kl. 13.15.